

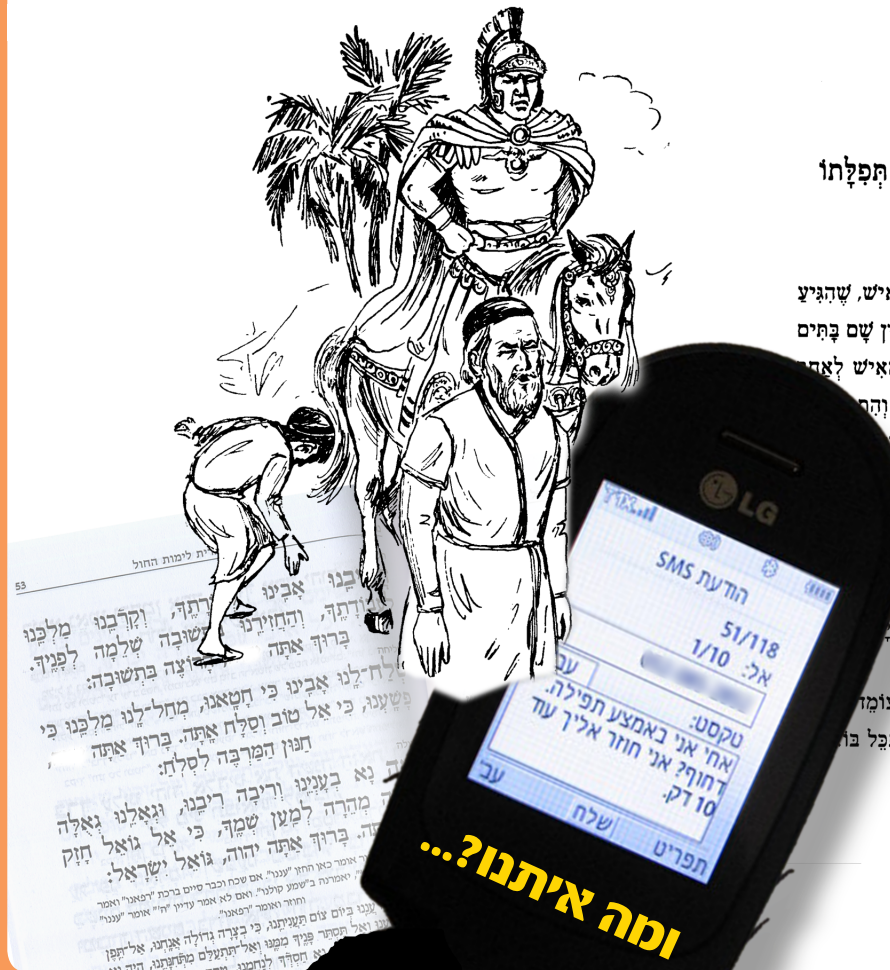
מעשה בחסיד שלא הפסיק את תפלתו

(עפ"י ברכות לב, ע"ב)

פעם הלך איש יהודי בדרך ארצה. ראה האיש, שהגיע
זמן התפלה, אכל אין בסביבה בית-כנסת ואין שם בתי
כלל. רק שדות היו סביב-סביב. לא רצה האיש לא
את זמן התפלה, עמד בשדה, בצדי הדרך, והתפלל
באשר הגיע לתפלת "שמונה-עשרה", ש
להתפלל בעמידה ובלחש ואסור לה
באמצעה, עבר בדרך שר גדול וחשוב של
רכב על סוס ולפניו רצו עבדיו לפנות
האנשים שבאו לקראתו היו חזקים לכבוד
אותו בכרפת שלום. כלם פחדו מפניו, כי
אם לא יעשו כן, יעניש אותם!

ראה השר הרומי את האיש היהודי עומד
ומתפלל ואינו מברך אותו ואפלו אינו מסתכל בו.

28

בכניסתו להתפלל, יכבה את כל המכשירים המזמנים אותו לטרדות היום,
(ובשעת הדחק ישתיקם שלא יוטרדו עימו כל הסובבים), ויסנכרן ליבו לאביו שבשמיים. וקודם התפילה יאמר:

יהי רצון מלפניך
שכשם שניתקתי מעלי את המכשירים הטורדים דעתו של אדם,
כן תזכני לכוון ליבי בתפילתי
והצילני מכל מיני מחשבות זרות ופיזור הנפש, אמן.